

Viitorul glorios al acestei lumi

Isaia 35.1: Pustiul și țara uscată se vor bucura, și pustietatea se va veseli și va înflori ca o narcisă.

Un celebru poet englez, Browning, a scris cu imaginație poetică: „Dumnezeu este în cerul Său și în lume totul este bine”; dar acest vers adesea citat nu corespunde adevărului. Dumnezeu este într-adevăr în cerul Său, dar în lume nu totul este bine, căci aici totul este în cea mai mare dezordine. Cum ar putea fi totul în regulă într-o lume care L-a condamnat pe Domnul său de drept, Creatorul său, la moartea pe cruce și care și astăzi Îl disprețuiește și Îl respinge și nu Îl recunoaște ca Domn? O lume care se numește „creștină” cu o ironie diabolică! Influența creștinismului a adus, desigur, mult bine *pe* pământ. Cât de infinit mai rău ar arăta această lume dacă Biserica lui Hristos nu ar fi aici; ea este sarea pământului, care încă mai ține în frâu putreziciunea, ea este și lumina lumii în timpul absenței Domnului ei, dar cu toate acestea, lumea se află într-o stare de răzvrătire și de revoltă împotriva lui Dumnezeu.

Întrebarea, pe care am dori să o abordăm în acest scurt articol, este dacă această lume săracă și neliniștită se va odihni vreodată, dacă omenirea va fi fericită și mulțumită și dacă adevărata dreptate va domni într-o zi aici. Putem răspunde la această întrebare cu un „Da” plin de bucurie, și nu pentru că noi credem în capacitatea umană de a pune totul în ordine prin dezvoltare înaltă, ci pentru că avem *Cuvântul lui Dumnezeu*, care ne spune fără echivoc cum se va realiza aceasta. Pentru că „avem mai tare cuvântul profetic, la care bine facem că luăm aminte (ca la o lumină strălucind într-un loc întunecos), până se va ivi ziua și va răsări steaua de dimineață în inimile noastre” (compară cu 2 Petru 1.19). Dacă nu am avea cuvântul profetic, am fi disperați cu privire la viitorul acestei lumi, deoarece incapacitatea totală a omului de a governa această lume devine din ce în ce mai evidentă, iar perspectiva este extrem de sumbră.

Mulți dintre copiii lui Dumnezeu au crezut, și unii încă mai cred, că un viitor glorios pentru această lume va fi adus prin răspândirea Evangheliei. Ei cred că învățătura creștină va pătrunde întreaga lume ca „aluatul”, și că oamenii vor aluneca încet în Împărăția de pace a lui Hristos fără să-și dea seama. Evenimentele din ultimii zece ani au sfâșiat această pânză de păianjen pentru mulți și unii au căzut în necredință, pentru că nu au luat în seamă cuvântul profetic; alții însă, când au văzut că speranțele lor deșarte se risipesc și că se dărâmă castelele lor de cărți de joc, s-au întors la Cuvânt și atunci au constatat că Scriptura nu învață nicăieri că viitorul glorios al lumii va fi inaugurat prin răspândirea cu succes a Evangheliei. Mai degrabă, ea ne spune că, în această epocă rea, Dumnezeu cercetează națiunile *pentru a lua din ele un popor pentru Numele Său* (Faptele apostolilor 15.14), dar nu că vrea să le creștineze și să le îmbunătățească.

Astfel, vedem că nici abilitățile umane, nici vestirea doctrinei creștine nu vor aduce pace și dreptate în lume. Politicienii (și mulți pastori și predicatori se alătură lor) încă mai speră că vor reuși să creeze ordine - cel puțin parțial - și lucrează cu entuziasm și pricepere umană la această sarcină fără speranță, care este complet lipsită de speranță pentru că *nu este calea lui Dumnezeu*. Cuvintele Domnului, pe de altă parte, sunt: „Și vor fi ... pe pământ necaz al națiunilor în nedumerire, auzind urletul mării și al valurilor, oamenii murind de frică și în așteptarea celor care vin peste pământul locuit” (Luca 21.25,26) („Apele ... sunt popoare și națiuni”, compară cu Apocalipsa 17.15). Un slujitor al Domnului, care a fost instruit cu privire la Împărăția cerurilor, lucrează cu sârguință, sub îndrumarea Duhului Sfânt, pentru a conduce sufletele la **Hristos**, pentru a le *smulge* din lume. El cunoaște adevărul și nu-și pierde timpul în a face *lumea*

fericită cu măsuri politico-religioase și nici în a susține sistemele bisericești moarte prin fabricarea de creștini cu numele.

Mai există oare o cale de a pune totul în ordine în lume și de a aduce o „restaurare a tuturor lucrurilor”? Da, Scriptura este plină de această cale unică, care este *calea lui Dumnezeu*. Această cale a lui Dumnezeu este singura speranță care rămâne pentru această lume neliniștită și înșelată. Transformarea va fi atât de puternică pentru lume, încât Domnul Însuși o numește „renaștere” (Matei 19.28.) Atunci El „va ședea pe tronul Său de glorie”. Acest cuvânt aruncă deja lumină asupra întrebării noastre și vedem calea care duce la viitorul glorios. Ceea ce oamenii nu pot face în neputința lor și ceea ce nu va realiza răspândirea Evangheliei, *Domnul* va face atunci când se va împlini Scriptura: „Pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă marea ... Și va fi așa: în ziua aceea, *rădăcina lui Isai* va sta ca *steag* al popoarelor; națiunile o vor căuta și locul său de odihnă va fi glorios” (Isaia 11.9,10; Habacuc 2.14). Prin urmare, nu suntem surprinși că Domnul numește aceasta o „renaștere” pentru acest pământ. În acest timp, actualul conducător și dumnezeu al acestei lumi va fi legat cu un mare lanț și aruncat în abis, care este închis și sigilat, astfel încât să nu mai poată înșela națiunile timp de o mie de ani (Apocalipsa 20.1-3). Petru numește acest viitor glorios „vremurile de înviore de la fața Domnului” și, de asemenea, „timpuri de restabilire a tuturor lucrurilor” (Faptele apostolilor 3.19-21) În același timp, el ne spune că, până la începutul acestor timpuri, cerul trebuie să-L primească pe Isus Hristos. De îndată ce El va *apărea* în mare putere și glorie, *atunci* vor începe aceste vremuri, iar cei 24 de bătrâni vor striga în adorație: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernic, care ești și care erai, că ai luat puterea Ta cea mare și *ai început să împărățești*” (Apocalipsa 11.17). Lumea se va împotrivi cu siguranță la maximum acestei puternice preluări a stăpânirii acestui pământ de către Domnul, dar în zadar; toate invențiile în domeniul artei războiului sunt îndreptate, în realitate, împotriva conducătorului de drept care va veni, deoarece, *în cele din urmă, toți împărații* se vor aduna pentru *războiul* din acea zi mare a lui Dumnezeu, Atotputernicul (Apocalipsa 16.14).

Petru le-a spus popoarelor din Ierusalim, că Dumnezeu a vorbit prin gura sfinților Săi profeți despre aceste timpuri de restaurare a tuturor lucrurilor de la început; dar cât de puțină *atenție se acordă* la ceea ce spune **Dumnezeu**. Diavolul ia tocmai acest pasaj semnificativ (Faptele apostolilor 3.21) pentru a face și a justifica o doctrină falsă despre restaurarea celor pierduți. Orice cititor imparțial poate vedea cu ușurință că acest pasaj nu are nimic de-a face cu aceasta. „Toate *lucrurile*” din această lume au fost stricate prin căderea în păcat, motiv pentru care Dumnezeu vrea să restaureze toate acestea. El va face aceasta pe baza jertfei lui Hristos și o va face prin intervenția personală a Fiului Său preaiubit, pe care L-a făcut moștenitor al „tuturor lucrurilor”, prin care a făcut și „lumile”¹ (Evrei 1.2).

Sfânta Scriptură ne oferă claritate deplină cu privește la modul **cum** vor fi introduse aceste vremuri și, de asemenea, prin **cine** se va întâmpla, dar nu spune nimic despre un singur lucru, și anume: **când** se va realiza aceasta. Când ucenicii L-au întrebat pe Domnul dacă se va întâmpla în „acest timp”, El le-a răspuns: „Voi nu trebuie să cunoașteți timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a așezat sub propria Sa autoritate” (Faptele apostolilor 1.7). Prin aceasta ni se spune și, că noi nu trebuie să stabilim o dată, ci trebuie să așteptăm cu răbdare, așa cum și Domnul așteaptă așezat pe tronul Tatălui Său, până când vrăjmașii Săi vor fi puși la picioarele Sale. Diavolul urăște adevărul despre introducerea vremurilor de restaurare a tuturor lucrurilor prin Domnul, pentru că atunci el - uzurpatorul, uzurpatorul tronului - va fi răsturnat. De aceea, el îi

¹ „Restaurarea” se referă în acest pasaj la „toate lucrurile”, și anume la cele „despre care Dumnezeu a vorbit prin gura sfinților Săi profeți”. Însă Dumnezeu nu a vorbit niciodată prin gura sfinților Săi profeți că satan va fi mântuit.

amăgește pe oameni, făcându-i să creadă că ei *înșiși* pot gestiona totul în mod glorios sub conducerea sa, pe care o ascunde cu pricepere de oameni. Admirarea și adorarea, pe care lumea le va arăta față de „fiara” care se va ridica din marea de națiuni, va veni prin faptul că ea va reuși aparent să realizeze lucruri mărețe în acest domeniu, făcând „ordine”, care va veni din iad, deoarece „fiara” este împuternicită de „balaur” să facă aceasta; ordine, care se va dovedi a fi îngrozitoare.

Dar celorlalți, care se îndoiesc că vremuri mai bune vor fi aduse prin înțelepciunea *omenească* sau care prin lumina primită de sus Îl așteaptă pe *Domnul* și venirea Lui, diavolul încearcă să le arunce suspiciuni asupra acestei speranțe, *ispitindu-i* să stabilească o **dată** pentru venirea Domnului, deși Domnul a spus: „Dar despre ziua aceea și despre ceasul acela, *nimeni nu știe*, nici îngerii cerurilor, ci numai Tatăl Meu” (Matei 24.36), și iarăși: „Vegheați, deci, pentru că nu știți *nici* ziua, *nici* ceasul” (Matei 25.13). Fondatorul sectei adventiste a stabilit un an anume pentru venirea Domnului, dar El nu a venit în acel an. Pentru a nu se face de râs, a venit cu ideea că Domnul a venit în acel an, dar a intrat în Locul preasfânt, deși Evrei 9.12 combate această expresie nebiblică ca fiind o minciună. C. P. Russell, fondatorul așa-numitei și autoproclamatei secte „Cercetătorii serioși ai Bibliei”, a susținut că Hristos a venit deja și că El își va începe Împărăția păcii în 1914. Cât de complet diferit a vorbit izbucnirea teribilului Război Mondial! Așa că a amânat-o până în 1920. Dar a calculat din nou greșit! A mai făcut o încercare zadarnică și a stabilit anul 1925. Între timp, a murit. Nu știm cum ar fi putut să se descurce din această situație dificilă. Să ne ferim să vrem să știm mai mult decât Scriptura!

Ne este suficient să știm că *Domnul* nostru va inaugura acest viitor glorios pentru lume. Căci Scriptura ne spune: „Da, pe calea judecăților Tale, DOAMNE, **Te-am așteptat**; sufletul nostru dorește Numele *Tău* și amintirea *Ta*. Sufletul meu *Te* dorește noaptea; da, duhul meu înăuntrul meu *Te caută devreme*; căci atunci când *judecățile* Tale sunt pe pământ, locuitorii lumii *învață dreptatea*” (Isaia 26.8,9). **El** „îi va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotărî cu nepărtinire pentru cei blânzi ai pământului” (Isaia 11.4). Și când în sfârșit va *începe* adevăratul an jubiliar și va *veni* ceasul mult așteptat, se va împlini Scriptura: „Și am auzit ca un glas de mulțime mare și ca un glas de ape multe și ca un glas de tunete puternice, spunând: «Aleluia! Pentru că *Domnul* Dumnezeu nostru, Cel Atotputernic, a *început să împărățească*. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm glorie»” (Apocalipsa 19.6). „... va fi o zi deosebită cunoscută DOMNULUI, ... Și DOMNUL va fi *Împărat* peste tot pământul” (Zaharia 14.6-11). Atunci, numai atunci, va fi în sfârșit ordine pe acest pământ, cei răzvrățiți vor fi înfrânți și toate păsările vor fi satureate cu carnea lor; „Pentru că El trebuie să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub *picioarele Sale*” (1 Corinteni 15.25). „Iar Dumnezeu păcii va zdrobi în curând pe Satan sub *picioarele voastre*” (Romani 16.20).

Așadar, ceea ce noi așteptăm să vină mai întâi este că dezordinea din această lume și neputința oamenilor vor deveni din ce în ce mai mari și că totul va continua să se prăbușească. În mod deosebit acest declin se va accelera simțitor în „căderea” de la credință prezisă în Scriptură. Oricine, care observă măcar puțin lucrurile din prezent, trebuie să confirme aceasta. Scriptura spune: „Dar oamenii răi și înșelători vor înainta spre mai rău, ducând în rătăcire și fiind duși în rătăcire” (2 Timotei 3.13). Singura speranță, care ne rămâne în această lume, este preluarea guvernării de către Domnul nostru Isus Hristos, căci „El va judeca între națiuni și va hotărî între multe popoare. Și își vor bate săbiile în fiare de plug și sulilele lor în cosoare; nici o națiune nu va ridica sabia împotriva altei națiuni, nici nu vor mai învăța războiul” (Isaia 2.4). Dar Biserica Domnului are prețioasa promisiune că Domnul ei va veni *mai întâi* pentru ea, pentru a o lua la Sine în nori, ca să fie la El pentru totdeauna. Când vedem cât de repede se apropie de sfârșit totul în această lume, ne dăm seama că venirea Lui nu este departe. „Secerișul” pământului va

fi în curând copt, boabele sunt și ele coapte (Apocalipsa 14.5,18); și „secerișul este sfârșitul veacului” (Matei 13.39).

Semnele vremurilor se înmulțesc simțitor și Domnul spune: „Dar când vor începe să fie acestea, priviți în sus și ridicați-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie”, și mai departe: „Iată smochinul și toți copacii; când *înfrunzesc* deja, voi înșivă, *privind*, cunoașteți că vara este deja aproape” (Luca 21.28,29). Smochinul este un simbol al lui Israel, iar „toți copacii” se referă la celelalte națiuni. Vedem deja cum acestea înfrunzesc, își cer independența și astfel se recunoaște că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Prin urmare, repetăm încă o dată, viitorul glorios pentru această lume se află numai în mâinile Celui care a fost străpuns de oamenii duși în rătăcire ai acestei lumi! În afară de El nu există speranță. Dacă El nu ar interveni, lumea s-ar scufunda în noaptea veșnică.

Titlul original: Die herrliche Zukunft für diese Welt.

Sursa: *Handreichungen Vol. 10, 1925.*